

ROKY

osoby:

Egon, terapeut

Marika, terapeutka

Marika přichází. Zavírá dveře, kontroluje místnost. Sedá si na křesílko, vytahuje sešit a něco si píše. Přichází Egon.

Egon: Dobrý den.

Marika: Dobrý den.

Egon: Copak to píšete?

Marika: To je soukromé.

Egon: Promiňte, jen jsem zahlídl kus stránky, přišlo mi, že máte zajímavý rukopis.

Marika: Potřebujete něco?

Egon: Ne, jenom mě zajímalo, co si píšete.

Marika: To je soukromé.

Egon: Myslel jsem, jestli to není nějaké umělecké dílo.

Marika: Ne.

Egon: Vypadáte docela jako tvůrčí typ. Děláte něco s uměním?

Marika: Ne. Vlastně tady hlídám sál. Tak to dělám s uměním. Hlídám ho.

Egon: Můžu ještě do sálu?

Marika: Projekce už začala.

Egon: To mě nevadí, stejně mě nikdy nebaví začátky.

Marika: Jo, lepší je nic nezačínat...

Egon: Co prosím?

Marika:; Bez lístku vás dovnitř nepustím.

Egon: Já mám lístek.

Marika: Proč jste to neřekl hned?

Egon: Protože jsem zapoměl na projekci, zajímalo mě, co si píšete.

Marika: To je soukromé. Běžte.

Egon: Nechcete ten lístek vidět?

Marika: Buďte potichu a rychle se usadte, ať nerušíte.

Egon: Budete tady ještě, až to skončí?

Marika: Ne. Nashledanou.

Egon odejde. Vráť se jako terapeut.

Marika: Byla jsem dneska ráno u očního. Po cestě tam jsem měla hroznou úzkost. Chtělo se mi plakat, ale vůbec to nešlo. Oční mi strčil pod víčka takový papírky, pak je vyndal, pronesl nějaký číslovky a z nich vydedukoval, že mám nedostatek slz. Napsal mi recept na umělý slzy a poslal mě domů. Přemýšlela jsem, jestli už jsem všechny svoje slzy vyplakala nebo co to znamená. No a po cestě jsem šla do lékárny, a zjistila jsem, že za ty umělý slzy musím zaplatit. Já to nechápu. V Africe lidem dochází voda a já si kupuju umělý slzy. Jsem vlastně strašně sobecká.

Terapeut: Každou situaci vnímáme každý jinak.

Marika: Cože?

Terapeut: Pokračujte. Prosím, mluvte. Nebojte se.

Marika: Já se cítím hrozně provinile. Mohla bych třeba jet někam do Afriky pomáhat, dělat něco užitečného a místo toho si tady kupuju umělý slzy a nejsem ani schopná nastoupit do tramvaje. Já se tak styděla, že jsem pak šla přes celý město pěšky. Což je teda aspoň ekologický, že jo. Ale přišla jsem kvůli tomu pozdě do práce, z čehož jsem se pak rozbřečela a...

Terapeut: A proč se cítíte provinile? Udělala jste něco špatného? Ublížila jste někomu?

Marika: No to asi ne... i když asi jo. Těm dětem v Africe přece. Jsem privilegovaná evropanka, ubližuju jim každým dnem svojí existence. A místo abych to nečim vynahradila, dělala něco smysluplného, někomu pomáhala, tak se furt něčeho bojím, nejsem schopná se soustředit a nemám sílu ani přijít včas do práce. Mám pocit, že je prostě všechno moje chyba a že všechny svojí existencí jenom otravuju. A teď ještě otravuju vás svejma nepodstatnejma problémama.*/natahuje/*

Terapeut: Neotravujete. Potřebujete teď pomoci sama sobě. Třeba zjistíte, že není všechno vaše chyba. Dáme vás do pořádku a pak to můžete jet do té Afriky všem vynahradit. Kdybyste jim tam přijela brečet, asi by jim to moc nepomohlo.

Marika: Právě...*/pláče/*

Terapeut: Proč pláčete? */podává krabici s kapesníky/*

Marika: Mám trauma. Nenene počkat. Mám traumata. Je jich víc.

Terapeut: Trauma je široký pojem, jeho projevy a symptomy mohou být různé. Proč myslíte, že máte trauma? Jak jste se takto diagnostikovala?

Marika: Protože to přichází jen tak, prostě z ničeho nic nejsem schopná mluvit, brečím, občas mám nějaký flashbacky... Četla jsem si jak se projevuje trauma. Všechno na mě sedí.

Terapeut: No dobře a v jaké situaci se to vaše trauma nejvíc projevuje?

Marika: Jak v jaký situaci?

Terapeut: Máte nějaký spouštěč? Něco, co vám zaručeně způsobí pláč, paniku, úzkost ...

Marika: Nevím....nikdy jsem nad tím nepřemejšlela. Asi jo. Asi když mám s někým mluvit.

Terapeut: Teď spolu mluvíme.

Marika: Jo ale to je něco jiného...ja myslím když se mám s někým seznámit. Blíž. S prodavačkama umím mluvit, na úřadě se i hádám, chodím do školy, práce...i když to teda taky moc nezvládám. Ale nejhorší je když se mám s někým třeba začít přátelit, to jsem úplně neschopná. Musím se držet v permanentní izolaci od lidí abych se nezhroutila.

Terapeut: Slyšela jste něco o léčbě šokem?

Marika: To se dělá když má člověk fobie ne? Z pavouků a tak...

Terapeut: Třeba by to mohlo fungovat i v tomto případě.

Marika: Jak to myslíte

Terapeut: Když se někdo bojí pavouků, dají mu do ruky pavouka. Vy se bojíte lidí. Tak to zkuste překonat. Běžte s někým ven.

Marika: Zbláznil jste se?

Terapeut: Všichni, kdo pracují jako terapeuti, sami potřebují terapii, takže by se dalo říct, že ano. Váš čas uplynul, musíme končit. Zkuste to a uvidíte.

Marika: Ale já mam trauma, to není jen tak, uvědomujete si to vůbec?

Terapeut: Neřekl jsem, že je to jen tak. Příkladně mi povíte, jak to dopadlo. Nashledanou.

Marika rozrušeně odchází. Terapeut se promění v Egona a začne chystat prostor k návštěvě.

Egon: Ahoj ahoj! To jsem rád že jsi přišla. Tak co dáš si se mnou kafe?

Marika: Ahoj. No já vlastně...

Egon: Jestli nepiješ kafe mám tady čaj.

Marika: Promiň já...

Egon: Jsem rád, že jsi se zastavila. Tak pojď dovnitř, je tu zima. Tak ti dám aspoň vodu? Nebo vodku, heh, co? Ne tak to byl vtip, ale samozřejmě kdybys chtěla, tak ti klidně naleju i vodku. Nebo víno? Haha, VVV, vodka víno voda, co si vybereš? Hah. No. Tak já ti dám pro začátek aspoň tu vodu jo?

Marika: OK. Promiň. Děkuju.

Egon: A co bys řekla na něco malýho k jídlu?

Marika: Asi nemám chuť. Děkuju.

Egon: Ale tak voda to je přece jenom takovej doplněk, měla by sis dát ještě něco k tomu. Víš, vlastně jsem tady připravil prosecco, tak si dáme, ať to máme hezký. A taky jsem k tomu nakrájel nějaký ovoce tak tady máš a to je vlastně předkrm.

Marika: Jak to myslíš?

Egon: Mám totiž ještě salát a pak naprosto famózní těstoviny. Máš ráda těstoviny?

Marika: Ani nevím. Asi jo. Jsou v pohodě.

Egon: Já je úplně miluju. Někteří lidi si myslí, že to je takový nudný, obyčejný jídlo, ale připravit těstoviny správně není jen tak, to se musí umět. Já mám recept přímo z Itálie. Ale autentickejš, od místních, ne z žádný reklamy nebo poche restaurace. Jezdím tam často, mám tam spoustu známejš. Nechtěla bys jet někdy se mnou? Myslím, že je to tam skvělý. Nejlepší je projet to od severu na jih, aby člověk viděl tu rozmanitost, Itálie není jedna, Itálií je tisíc.

Marika: Aha. No já moc necestuju. Vlastně jsem byla jen v Německu, asi dvakrát.

Egon: Všichni jezděj do Německa, aby odkoukali, co se tam děje a zkopírovali to, ale v Itálii je to doopravdy stylový, inspirovat se tam je mnohem zajímavější a originálnější. Jsem rád, že pojedem, už to fakt potřebuju, zase odsud na chvíli vypadnout. Bude tam teplo, tak jsem si říkal, že budeš potřebovat nějaký šaty. Myslím, že by sis měla vzít tyhle. Ty jo fakt ti sednou, to jsem teda odhadl dobře. Strašně ti to sluší. Všechny ty debilní modelky ať se jdou někam zahrabat, ty máš takový hluboký oči, strašně opravdovej pohled, a ty šaty ti fakt strašně slušej. Můžu si tě vyfotit?

/focení/

Marika: Potřebuju si odskočit.

Egon: Jasně, tady a doleva.

Marika odejde, vrátí se během monologu

Egon: Prosimtě ale nemysli si, že se tě snažím nějak objektivizovat, já nenávidím stereotypy. Kdybys měla pocit, že ti někdo vnucuje nějaký stereotypní druh ženství nebo ti diktuje jak máš vypadat, jakože jsi holka tak musíš mít šaty, tak to samozřejmě řekni. Můžeme ti taky pořídit kalhoty, nechám ti je ušít na míru, to chce kvalitní materiál, dneska v těch obchodech mají samý nekvalitní věci a hlavně nebudeme podporovat konzum a vykořisťování asijských dětí, to je strašný. Takže ti nechám ušít na míru klidně nějaký hadry ve kterých se budeš cítit víc emancipovaná, ale zároveň ty šaty ti prostě fakt slušej tak proč si to neužít, když jsi tak krásná, musíš se v tom přece i cejtít dobře ne. A jak na tebe budou koukat v Itálii!! Jsi takovej severskej typ, italové z tebe nespustěj oči. Ale neboj, já na tebe dám bacha. Mám ještě zejtra nějakou práci, ale hned v sobotu můžeme vyrazit. Vůbec nic si neber, já všechno sbalím, zařídím, mám všechno připravený. Však jsem říkal, jezdím tam už roky. A určitě se musíme stavět někde u skal, vezmu s sebou lana, máš ráda lezení? Já vim, je to teď hrozný trend, ale já jsem to dělal ještě dávno předtím, miluju na tom ten adrenalin. Blbý je, že jak je to trend, tak jsou ty nejlepší místa furt obsazený nějakýma debilníma turistama. Ale to nevadí, já věřím, že je furt co objevovat, a že najdem nějaký super místo, kde bude klid.

Marika: Promiň, já už musím jít.

Egon: Počkej počkej vždyť jsi ještě nedojedla a mám tady taky dezert. To jsi určitě taky nikdy neměla, ten je pro jistotu zase z Francie, takovej speciální krém. Nebo počkej tobě to nechutná? Jestli ti to nechutná tak řekni... Já jsem toho měl dneska hodně takže jsem to dělal trochu na poslední chvíli, umím to i líp. Nebo nemáš ráda Itálii? Mohl jsem udělat raději něco severskýho, jestli chceš můžem jet třeba do Estonska, to je taky strašně zajímavá země. Chápu, že Itálie nemusí být pro každého.

Marika: Vážně musím jít, myslela jsem, že si přijdu jenom pro tu knížku.

Egon: Joo no jo ta knížka. Ta je fakt fantastická, bude se ti líbit, nejlepší je, že prostě celou dobu nevíš, jak to dopadne a on tě napíná až do poslední chvíle. Ten týpek se prostě chce zabít a ty posloucháš o jeho životě a zní to, že to fakt udělá a pak v posledním

odstavci úplně překvapivě obrátí a rozhodne se to neudělat. Prostě se rozhodne žít. Strašně překvapivý.

Marika: Jo. Překvapení. Děkuju za večeři.

Egon: To jsem rád, že ti chutnalo, já už myslel, že ti nechutnalo. Takže Itálie! V sobotu.

Marika: Promiň já...Ahoj.

Egon: Moc se těším. Nic si nebal, všechno seženu.

Marika odchází, vrací se jako terapeutka.

Egon: Výlet. Miluju výlety. Takže jsem se těšil. Prostě jsem se těšil na výlet. Já to nechápu. Myslel jsem, že jí to udělá radost. Sedává v tom předsálí tak tiše a smutně. Chtěl jsem jí rozveselit a ona vůbec nereagovala. Skoro jako by se jí to nelíbilo.

Terapeutka: Třeba se jí to nelíbilo.

Egon: Udělal jsem jí večeři, i s dezertem, připravil jsem všechno úplně nejlíp.

Terapeutka: Třeba nemá ráda večeři s dezertem.

Egon: Takový těstoviny jste v životě nejedla, věřte mi. To byste vůbec neodolala.

Terapeutka: Nemám ráda konzumovat něco, co jsem v životě nejedla. Možná to má stejně.

Egon: Jasně, když vám někdo naservíruje něco divného, tak se člověk samozřejmě bojí. Já taky nakupuju suroviny jenom u ověřenejch výrobců. Ale to je na tom jídle samozřejmě znát, že jsou to samý kvalitní suroviny, takže není čeho se bát.

Terapeutka: Třeba to nepoznala.

Egon: To jsem jí určitě řekl. Nebo neřekl? Že bych to zapomněl? Já jsem byl hrozně nervózní, víte, já vypadám sebevědomě, a třeba v kuchyni si fakt věřím, ale když přijde na seznamování, jsem jak splašenej a vůbec nevím co říkám. Asi jsem jí to fakt neřekl.

Terapeutka: Říkal jste, že jste všechno udělal perfektně.

Egon: No tak úplně perfektně asi ne. Snažil jsem se. A to jídlo bylo perfektní tím jsem si jistej. Ale asi jsem se trochu ztratil ve slovech, vlastně si nejsem jistej, co všechno jsem jí řekl. Ale na tom výletě jsme se domluvili. To si pamatuju. Ona dokonce říkala, že nikdy nebyla jinde než v Německu. Ale do Německa jezdí každej. Takže bylo jasný, že Itálie pro ní budeovej svět a že se tam těší. Nevím, co se jí stalo. Prostě odešla a pak se

neozvala a už nepřišla. V den odjezdu prostě nepřišla.

Terapeutka: Třeba změnila názor. Může mít práci. Může mít jiné starosti. Vždyť toho o ní tolik nevíte. A nebo se jí nechtělo. Na to má přece právo.

Egon: No jasně to má. Já jí žádná práva neberu. To jsem taky říkal, že udělám všechno tak, aby jí to bylo příjemný. Vymyslel jsem ten výlet úplně do posledního detailu. Připravil jsem si do zásoby co nejvíc druhů pití. Prostě všechno. A všechno fair trade a bio, měl jsem i veganskou variantu. Co je na tom špatně? Já to nechápu. Cítím se, jako bych udělal něco špatně, ale vůbec nevím co. Dal jsem si pozor na všechno. Všechno jsem připravil pečlivě.

Terapeutka: Slyšel jste, co jsem vám říkala?

Egon: No jasně, proto jsem přece tady.

Terapeutka: A co jsem říkala?

Egon: No že...počkat...říkala jste, že...Já si nějak nemůžu vzpomenout. Ale já vás poslouchám. Vážně. Jenom jsem se teď asi dost nesoustředil.

Terapeutka: Zavřete oči. Tak. Soustředte se na tu situaci. Promítněte si ji na pomyslné plátno ve vaší hlavě. Je to film, který můžeme kdykoli zastavit a prohlédnout si detaily ve scéně, kterých si jinak nevšimneme.

Egon: Jasný, já miluju filmy, chodím do kina často. Takže zavírám, a jdeme na to, film v kině za očima. Jsem tam. Ale já teď nevím, jakou situaci myslíte. Tu, když jste na mě teď mluvila, nebo tu večeři?

Terapeutka: Nemají něco společného?

Egon: No já nevím.

Terapeutka: Naučím vás metodu Juxtapozice: postavení dvou rovin reality vedle sebe za účelem objektivního srovnání, posouzení a vyhodnocení. Takže srovnání, posouzení a vyhodnocení.

Egon: Srovnání – posouzení- vyhodnocení...srovnání...srovnání...

/Egon se soustředí na film ve své hlavě a velmi pečlivě se snaží zjistit odpověď na položenou otázku. Terapeutka se mění v Mariku. Nová situace/

Marika: Ahoj. Promiň. Můžu?

Egon: Ahoj! Tebe jsem teda nečekal. No mám tu zrovna rozdělanou nějakou práci...

Marika: Tak to já nebudu rušit.

Egon: Nee, to je v pohodě, musíš bejt zmrzlá, pojd' dovnitř. Jen tu mám trochu nepořádek.

Marika: Děkuju.

Egon: Dáš si něco? Kafe, čaj?

Marika: Ne.

Egon: Dobře. Já si dám čaj.

Marika: Já si nedám.

Egon: Jo jasný. Já si dám.

Marika: Neříkal jsi, že máš rozdělanou práci?

Egon: Jo mám... Musim zejtra odevzdat návrhy a ještě mi kus chybí. Zrovna jsem stáhl načerno takovej skvělej program, je teda boží, ale ještě s tím úplně neumím tak to trvá dýl jak jsem myslel a jsem trochu ve skluzu. Ale vypadá to úplně jako realita. Fakt skvělý tři děčko, profesionální perspektiva. Vypočítá a zobrazí to i kachličky, přesně na milimetr.

Marika: Tak klidně pracuj.

Egon: Přece nebudu pracovat, když jsi tady.

Marika: Promiň, nebudu tě teda rušit.

Egon: Ne, počkej, tak jsem to nemyslel.

Marika: Klidně pracuj. Budu potichu.

Egon: Dobře. Můžu ti třeba ukázat ten program. Ty kachličky jsou fakt bomba.

Marika: Ne to je dobrý. Já tu jen na chvíli posedím. Dělej co potřebuješ.

Egon: Dobře.

Ticho

Marika: Nevadí, že jsem tady?

Egon: Vůbec ne, naopak... Myslel jsem, že už nepříjdeš.

Marika: Nechtěla jsem.

Egon: Aha.

Marika: Vlastně jsem ti přišla říct, že už nepřijdu.

Egon: Aha. To mě dost mrzí.

Marika: Můžu tady ještě chvíli zůstat?

Egon: No trochu mě to znervózňuje, právě jsi mi řekla, že už nikdy nechceš přijít, takže mi asi úplně nejde teď sedět vedle tebe a soustředit se na práci.

Marika: Promiň. Půjdu.

Nejde

Egon: Jsi v pohodě?

Marika: jojo, jsem.

Egon: Prosím tě... udělal jsem ti něco?

Marika: Ne, ne, to ne, promiň...

Egon: Nedáš si něco? Aspoň vodu?

Marika: Tak jo... dám si vodu.

/přinese vodu, Marika nepije, mlčí/

Egon: Můžu ti nějak pomoci?

Marika: Ne.

Egon: Hele promiň, ale jestli jsi přišla jenom proto, abys mi řekla, že už mě nechceš vidět, tak to jsi ani nemusela. Každopádně pokud mi nechceš říct už nic dalšího, tak asi bude lepší, když půjdeš. Potřebuju pracovat.

Marika mlčí

Egon: Posloucháš mě?

Marika: Jo.

Egon: Nechceš na to něco říct?

Marika: Chtěla bych.

Egon: Dobře. Tak povídej.

Marika: Jo.../vylijte vodu/ Promiň, to jsem nechtěla.

Egon: V pohodě, uklidím to. Chceš ještě vodu?

Marika: Ne.

Marika odchází. Egon se mění v terapeuta. Marika přichází.

Marika: Jaká je moje diagnóza?

Terapeut: Proč to potřebujete vědět?

Marika: Abych věděla, jak si mám pomoci, co mám se sebou dělat, potřebuju nějaký návod, jasně, každý jsme individuální, ale aspoň nějaký základní mantinel, scénář..

Terapeut: Když to chcete vědět sedí na vás: posttraumatický stresový syndrom, hraniční porucha osobnosti, lehká deprese, těžká deprese, středně těžká deprese – záleží, v jaké náladě zrovna přijdete - potom panická úzkostná porucha,...

Marika: K čemu mi to je? Jak se podle tohohle mám orientovat?

Terapeut: K ničemu. Diagnózy jsou pro pojišťovny.

Marika: A co mám teda dělat?

Ticho

Marika: Dobře. Mlčení. Fajn, musím si na to přijít sama, že jo, vy budete naslouchat a já na to díky tomu přijdu. Mě už to nebaví.. Sundej to.

Terapeut: Cože?

Marika: Přestaň hrát terapeuta. Mě už to nebaví.

Terapeut: Co vás nebaví? Zdáte se mi spíš naštvaná než znuděná.

Marika: Okamžitě toho nech!

Terapeut: Promiňte prosím, čeho?

Marika: Nedělej ze mě idiota.

Egon: Psychiatrie v současné době slovo idiot nepoužívá zejména z důvodu jeho pejorativního výrazu a nahrazuje jej podle míry deficitu označením těžká nebo hluboká

mentální retardace.

Marika: Dost.

Egon: Zrovna mi přišlo, že to začíná fungovat.

Marika: Co začíná fungovat?

Egon: Že bychom si mohli konečně začít rozumět.

Marika: Sotva jsme se představili.

Egon: Řekli jsme si toho spoustu.

Marika: Neřekli jsme si vůbec nic.

Egon: Proč myslíš?

Marika: Mám toho fakt dost. Stydim se za sebe.

Egon. Kdo z nás může říct, že se za sebe nestydí?

Marika: Tak to by ses měl stydět taky. Nemyslím, že ty bys to zvládl o tolik líp. Nebaví mě se cítit furt provinile. Možná jsem něco udělala špatně, ale rozhodně ne jenom já.

Egon: A kdo?

Marika: Třeba všichni lidi na týhle planetě, mojí rodinou počínaje a konče třeba ropnejma společnostma... To je vlastně jedno. Každopádně prostě není všechno jenom moje chyba.

Egon: Pokračujte, prosím, zdá se, že se něco dere na povrch.

Marika: Přestaň.

Egon: Co cítíte? Dokážete to pojmenovat?

Marika: Vztek.

Egon: To je v pořádku. Je potřeba dostat vztek ven. Pokračujte.

Marika: Já nechci dostávat žádný vztek ven. Já chci klid. Nech mě.

Egon. Kapesník?

Marika: Díky.

Egon: Kde v těle cítíte svůj vztek? Jakou má barvu?

Marika: Ty vole. Já už fakt nemůžu. Ty jsi prostě idiot. Dej to sem.

Egon: Pacient si často projikuje do terapeuta svou frustraci. To je běžný model. Proč myslíte, že jsem idiot? Kde ve vás vzniká ten vztek? Potřebujete ho, zdá se, jenom někam poslat?

Marika: Potřebuju ho poslat do prdele. Tam ho potřebuju poslat a tebe taky.

Egon. Výborně.

Marika: Už tě nikdy nechci vidět. Rozcházím se s tebou.

Egon: Já myslel, že spolu nechodíme?

Marika: Rozcházím se s tebou předem. Pro jistotu.

Marika odchází. Vrací se se stejným terapeutickým symbolem jako má Egon

Marika: Dobrý den. Můžeme začít.

Egon: Promiňte?

Marika: Supervize.

Egon: Cože?

Marika: Supervize. Supervize je nástroj celoživotního učení používaný zejména u pomáhajících profesí. Smyslem supervize je rozvíjet profesní dovednosti supervidovaných, posilovat vztahy v pracovním týmu a nacházet řešení problematických situací. V procesu supervize poskytuje supervizor supervidovanému zpětnou vazbu k jeho práci.

Egon: Já dělám svou práci dobře.

Marika: Sebevědomí je velmi podstatnou vlastností pro přežití a smysluplné bytí každého jedince, ale všeho s mírou. Hranice mezi sebevědomím a sebestředností je tenká. Proč myslíte, že děláte svou práci dobře?

Egon: Protože postupuju přesně podle pravidel.

Marika: A co vaše pacientka?

Egon: Co ta s tím má společného?

Marika: Co kdybych se zeptala jí, zda děláte svou práci dobře?

Egon: No tak řekne, že ne, protože jí se nelíbí vůbec nic. Jestli vám teda vůbec něco řekne. Ona totiž moc neumí mluvit. Většinou spíš tak koktá. Pak hodně smrká. A taky se třese. Podívejte vylila tady vodu, ještě jsem to nestihl uklidit.

Marika: Zdá se, že je dost problematická. No z toho si nic nedělejte. Já mám taky jednoho příšerného pacienta. Dělá úplně hrozný věci. Nemá vůbec schopnost sebereflexe. A myslí si, že je nejchytřejší na světě.

Egon: Aspoň se o něm něco dozvíte. O ní se nedá zjistit nic.

Marika: A není to tak trochu vaše chyba?

Egon: Ne, s ní to vážně nejde. Takhle sedí a dělá: N...n....nnn....nevím. Nnnnechci. Půjdu. Nnnevím.

Marika: No teda...no to teda...to opravdu nechápu.

Egon: No já taky ne. Je nenapravitelná. Nenormální. Prostě nevyléčitelná.

Marika: Ne ale to já opravdu nechápu...nechápu, jak je možné... Jak je možné, že máš na sobě toto? No? No co to máš na sobě? Takhle přece nemůžeš nikam jít. Takhle by to nešlo. Jak by na tebe asi koukali lidi. Takhle by jsi vůbec nepřitáhla pozornost Italů a já na tebe nemohl dávat bacha. Pojď já mám pro tebe tady takový překvapeníčko. Tomu prostě neuvěříš. Ne-u-vě-říš. No nandej si to neboj. Víš co já ti to nandám. No tobě to slušánkuje tady ty šatičky v nich jsi tak roztomilá, úplně jako nějaká panenka z porcelánu. možná si tě ještě párkrát převlíknu. Ale samozřejmě do toho můžeš mluvit, říkej si, co chceš, víš ono je to stejně jedno, protože já tě nebudu poslouchat, ale můžeš to říct, protože...

Egon: Jjjá neummimm mluvit pppromiň nemůžu mluvit protože prostě to neumím no. A tak jsem jako ttady. Ale vlastně jako nejsem. Ale furt tu jsem. Smrk. Nevím.

Marika: Protože já vyznávám především svobodu víš, každej ať se stane sám sebou, ale musí to udělat tak, aby se mi to líbilo, to je jediná taková malá podmíněčka. Vyblejsku tě jooo ? Cvak cvak cvak cvak cvok!

Egon: Já chci vvvodu ale vlastně nnechci vodu já chci ...noo...já asi nevím co chci já totiž nevím vůbec nic a tak budu sedět a mlčet protože to je asi nejlepší co může člověk dělat když vůbec neví co chce. PPPardon. Au Au Au pardooooon smrk smrk. On mi vadí ale vlastně mi nevadí mě vadí celej svět ale vlastně jako nevadí no.

Marika: Nedáš si dobrůtečku? Tady taková lahůdka no dej si mňam mňam víš to je z Itálie, a tady to je z Francie a tady to je nejlepší to je totiž no to nebudeš věřit to je zákusek z Marsu! Já totiž všechno znám a byl jsem všude! V-š-u-d-e! Dokonce i tam, kde to neexistuje! Byl jsem i za horizontem černý díry, tam dělají nejlepší smažený nudle!

Egon: Moje pacientka je prostě kráva!!!!

Marika: Můj pacient je kretén!

Egon: Tak to by se k sobě možná hodili ne?

Marika: To by se vám líbilo co?

Egon: Ale vašemu pacientovi ne. Věřte, s tou by fakt nechtěl bejt nikdo.

Marika: Přestaň!!!!

perou se , improvizované výkřiky navazující na předchozí hádku

Marika: Supervize skončila.Úklid.

úklid

Marika: Nevim, proč bych se vůbec měla snažit s někým sblížit. Lepší bude, když prostě pojedu někam dobrovolničit. Budu dělat nějakou smysluplnou činnost. Nikdo se mě nebude na nic ptát, budu prostě jenom dělat to, co je důležitý. Pomáhat lidem, aby jim bylo dobře a mohli bejt spolu. Třeba uprchlický rodiny. A nebo něco se záchranou planety. Na tom vlastně nesejde. Hlavně aby to dávalo smysl. A vůbec se nebudu cítit osamělá. Budu mít radost, že někomu pomáhám, bude mě naplňovat pozorovat, jak jsou spolu jiný lidi šťastný. To mi bohatě stačí. Mám teď pocit, že to zvládnou. Dřív jsem byla hodně rozklepaná, nejistá. Ale teď vím, že já nic nechci, nikoho nepotřebuju, způsobuje mi to akorát potíže, když se o to pokouším, pak furt fňukám a nejsem k ničemu. Prostě na to nejsem stavěná. Takhle sama budu světu nejvíc prospěšná. Tak. Jo. Přesně tak. No...Tak...To je trochu trapný co. Kdybychom byli ve filmu, tak teď bude střih a pak rovnou záběr jak jsem v Africe, úplně zpocená, ale s velkým úsměvem na tváři stavim školu. Jenomže nejsme ve filmu, takže musim teď prožít ten trapnej okamžik nejistoty, loučit se a cítit pochyby při každým dalším kroku...Děkuju. Nashledanou.

Egon: Nashledanou?

Marika: Nashledanou.

/ Marika se začne chystat k odchodu, oblékat se atd., Egon sedí a nedělá nic/

Egon: Ahoj.

Marika: Ty zůstaneš tady?

Egon: Někdo musí hlídat sál než skončí projekce ne?

Marika: Mě se zdá, že projekce už končí.

Egon: Jo to je fakt asi končí.

Marika: Půjdeš teď domů?

Egon: Nevim.

Marika: Je docela pozdě ne? To asi je čas na to jít domů?

Egon: Jo. Nebo se někde pořádně opít. Nevim ani co je vlastně dneska za den. Ale opít se může člověk naštěstí v týhle zemi vždycky. Asi to udělám.

Marika: Chápu. Tak ahoj.

Egon: Ahoj.

Marika je na odchodu. Egon si vytáhne sešit a začne něco psát, stejně jako Marika na začátku. Mariku to zaujme a neodchází.

Marika: Dobrý den, co si to píšete?

Egon: Hah. To je soukromé.

Marika: Ne fakt, co si to píšeš.

Egon: Snažím se popsat, co zrovna cejtím. Je to takovej trik, co jsem vymyslel. Něco jako terapie sám se sebou. Většinou se totiž děje, že potřebuju terapeuta zrovna ve chvíli, kdy nejsem objednaný. A když k němu pak přijdu na ten čas, co jsem se objednal, najednou jsem v pohodě. A vůbec si nemůžu vzpomenout, co jsem mu chtěl vlastně říct a mluvím jen o malichernostech. A pak jsem zase někde sám a najednou to na mě přijde, všechny ty úzkosti a tíha a tak, a já bych to strašně potřeboval ze sebe dostat, ale terapeut nikde. Tak jsem si to začal psát. Je to vlastně dost racionální. Já to po sobě nikdy nečtu, nikdo to nečte a asi by to k ničemu nebylo. Ale prostě se mi tím uleví. Ve výsledku je to naprosto pragmatický řešení. Něco jako když máš plnej močák a jdeš na záchod. Akorát s emocema.

Marika: Jojo já to znám. Dělávám to taky.

Egon: Fakt?

Marika: Jasně. To dělá skoro každéj. Dřív jsem si připadala vyjímečná, myslela jsem si, že to třeba jednou někdo vydá po tom co spáchám sebevraždu, ale dělá to fakt skoro každéj.

Egon: Aha...Přeháníš ne?

Marika: No od té sebevraždy jsem tak daleko neměla. Od vydání ano. Těžko říct, co jsem si vlastně přála víc. To je teď každopádně všechno pryč.

Egon: Jsem rád, že už jsi v pohodě.

Marika: To já taky.

Marika je zamyšlená, Egon se začne taky oblékat

Egon: Víš, já vlastně znám někoho, kdo to fakt dotáhl do konce...

Marika: Já taky. Je to hrozný. On zná někoho vlastně každéj druhej. Ale stejně se furt nikdo nepoučí, takže se to děje dál.

Egon si začne balit cigaretu

Marika: Můžu si ubalit prosím?

Marika je evidentně rozrušená. Egon ji podá tabák a pohladí ji, nebo užije jiného vstřícného gesta. Marika reaguje zdrženlivě, ale pozitivně. Egon na ni netlačí. Balí cigarety.

Egon: A znáš tu teorii o tom, že deprese vlastně není nemoc jednotlivce, jak je to často popisováno. To je klasickéj popis deprese. Že je to porucha jednotlivce, kterému chybí různý chemikálie v mozku a tak nefungujou některý procesy, tvorba serotoninu atd. Ale tahle teorie říká, že to není chyba toho jednotlivce, že to není porucha v jeho mozku ale.....

Marika: Ale že je to důsledek společenského systému, ve kterým žijeme? V podstatě sociální fenomén. V jednotlivci se promítají problémy porouchaného systému, ale on nemá možnost jej změnit, proto to končí kolapsem jednotlivce místo kolapsem systému. Jedeš tramvají?

Egon: Jo

Marika: je to docela známá teorie, ale otázka je, co se s tím dá dělat? Respektive většinová společnost si to podle mě neuvědomuje. Nebo se podle toho aspoň nechová.

Egon: Jenomže ten, kdo se s tím nikdy neseťkal, to nemůže pochopit.

Pomalou odcházejí.

Marika: Proč ne? Copak v tom systému nežijeme všichni? Vždyť přece....

Egon: Mimochodem víš že jeden z těch, kteří jako první přišli s touhle teorií, trpěl depresí a zabil se?

Marika: Jo, a právě díky takovým příběhům... Máš zapalovač?

Egon: Sirky.

Marika: Víš, jak se řeknou sirky německy?

Egon: Nevím. Italsky je to fiammiferi.

Marika: Německy Streichholzschächtelchen. Každopádně, právě díky takovým příběhům by nám přece mohlo konečně dojít...

konec